

II. ÉVFOLYAM



foto
1937. MÁRCIUS

3. SZÁM

70 FILLÉR

310

A nagyigényű amatőr
legbiztosabb és legtökéletesebb
negatív anyaga

Nagyításokhoz különleges fajta
Ilford brompapirok.

Magyar nyelvű prospektus díjtalan.
Bemutató a képviselőnél!
Exponálási táblázat díjtalan.

ILFORD- lemez, film és Leica-film
Extra finom szemcse!

HYPER- Utolérhetetlen minőség!

PAN Nem drágább
mint más gyártmány!

Beszerezhető a fotóüzletekben vagy a vezérképviselőnél!

F
EHÉR ÉS TSA.

Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 13.

Páratlan előnyei

a **"REFLEX-KORELLENEK"**

- Egészen közelről fényképezhet előtétlencse nélkül (hosszabbító-tubussal).
- Könnyen cserélhető tele-objektív
- Egy objektíves gép, — nincs parallaxisa-



Kérje a „F 23” árjegyzéket, hitel- és
csere feltételekkel az egyedárusítótól:

CHMURA IV. Ferenciek-tere 2. sz.

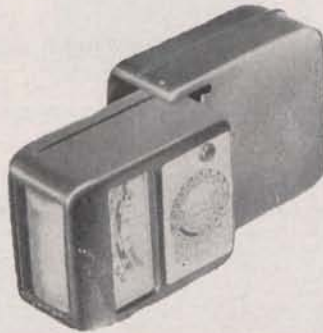
T A R T A L O M

Cikkek: Csörgeő Tibor dr.: Ski
Heil! — Kósa József: „Szaksze-
rűen...” — —t.: Az ember néha el-
gondolkozik... — Kósa József: Foto-
tanácsok. — Képeinkről.

Műmellékletek: Miss Ada Mae
Sandley: Akt. — Barry Jenő: Nap-
fürdő. — Dr. Csörgeő Tibor: Tavaszi
séta. — Dulovits Jenő: A kis kormá-
nyos. — Br. Kaas Albert: Párevezős.
— Palovich Sári: Tereplovaglás. —
Aszmann Ferenc: Tavasz. — Ghiczy-
Udránszky László: A kedvenc.

Sixtus

évekkel
előzi meg korát,
a legérzékenyebb és
teljesen automatikus
megvilágításmérő



Kapható minden jobb
fotoszaküzletben

KÉRJEN MINDENÜTT

Eisenberger

lemezeket-, csomag
és tekercsfilmeket
ortho és pan
érzékenységben

EXAKTA

Thagee
KAMERAWERK
STEENBERGEN & CO.

DRESDEN—STRIESEN 879.



24x36^{mm}

4x6,5cm

Ismertető füzet díjmentes.

Standard—Exakta 4/6.5 cm.
Kine—Exakta 24/36 mm.
Onkioldózár 1/1000—12 mp-ig.
Cserélhető optika...

VEZÉRKÉPVISELET: **KULHANEK H. A.** BPEST, ESKU-TÉR 8.

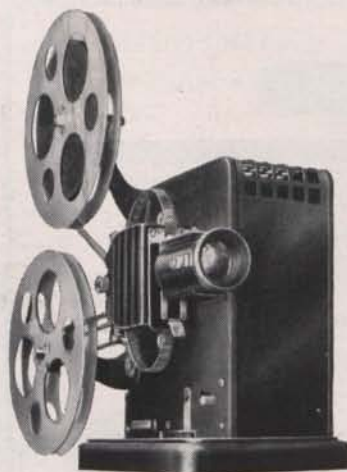
AZ EUMIG INDEX kamarával



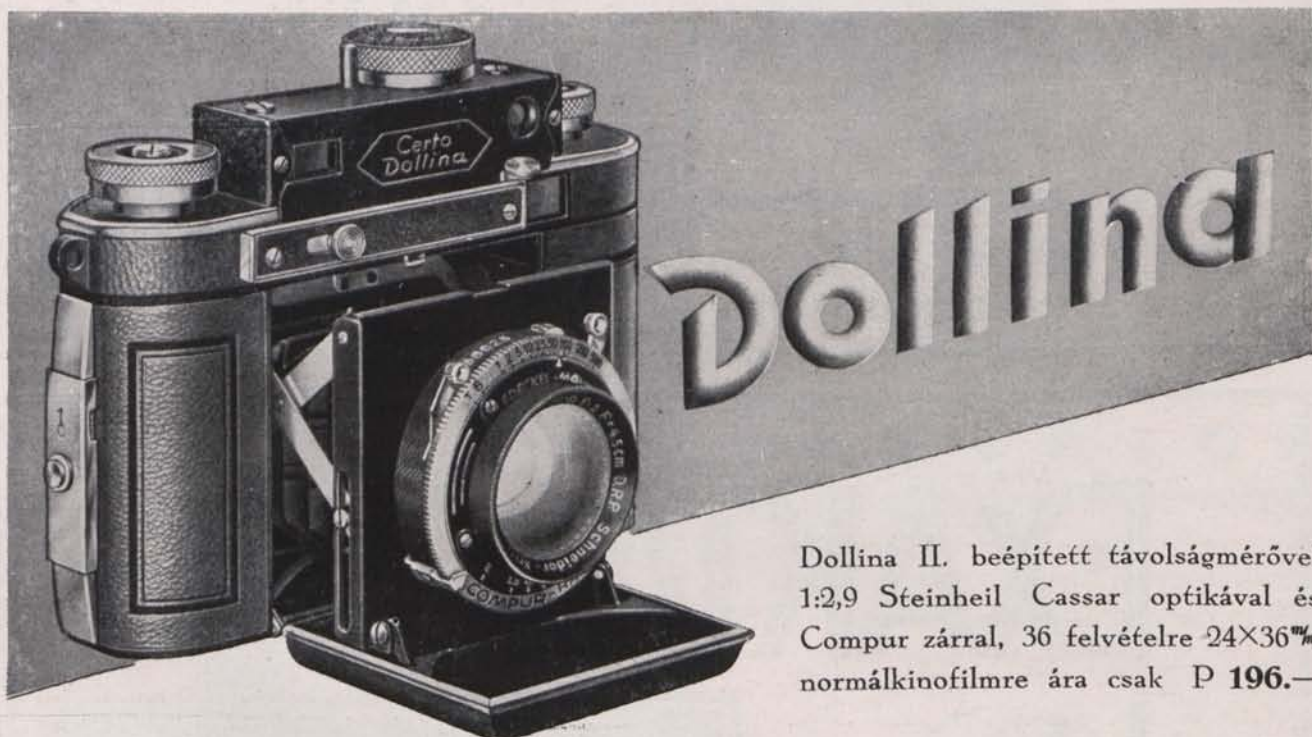
a filmezés könnyebb, mint egy boxgéppel való fényképezés, mert a film helytelen megvilágítása ezen egyedül álló felvevőnél kizárt dolog, ezt a részét automatikusan elvégzi a beépített fotocella. Ami pedig a film árát illeti, tájékozásul álljon itt, hogy egy kb. 9 méteres film ára, fordító hívással együtt 4—5 pengő és másfél percig gyönyörködhet annak vetítésében, amikor és ahányszor kedve telik benne.

Eumig felvevőkamarák fotocellával (Index kamara 9.5 mm filmek részére) 1:2.8 fényerejű Mayer Trioplannal, beépített fotocellával P 365.—

AZ EUMIG P. III. VETÍTŐ



8 vagy 9.5 vagy 16 mm filmek részére, nagy fényerejű Meyer Kinon I. optikával, 1:1.6 fényerővel, kitűnő hűtéssel, gombnyomásos megállító szerkezettel (vagy Pathérendszerű megállító szerkezettel) visszatekeréssel, 100 Wattos izzóval, 2 drb. 140 m. szuperorsóval és tokkal P 366.—



Dollina II. beépített távolságmérővel 1:2,9 Steinheil Cassar optikával és Compur zárral, 36 felvételre 24x36^{mm} normálkinofilmre ára csak P 196.—

Schneider Xenar	1:2,9	5 mm. optikával	Comp. Rapid zárral	...	P 256.—
Zeiss Tessar	1:2,8	5 mm. optikával	Comp. Rapid zárral	...	P 290.—
Schneider Xenon	1:2	4,5 mm. optikával	Comp. Rapid zárral	...	P 320.—

Mimosa

Mimosa-Patronok mindenféle kiskép készülékhez. Baldina, Contax, Dollina, Leica, Retiná-hoz alkalmas és utántölthető.

Mimosa Extrema és Mimosa Panchroma filmmel
töltve ára P 4.60 és 4.70

Mimosa keskenyfilm 9.5 mm. 1 tekercs Ortho ... P 3.—

Mimosa keskenyfilm 9.5 mm. 1 tekercs Panchro P 3.50



VEZÉRKÉPVISELET: **SILBERER ÉS FORNÉT**

BUDAPEST, V., BÁLVÁNY-U. 16. TELEFON: 12-76-23.

1937 MÁRCIUS HÓ

foto

MEGJELENIK HAVONTA

ELŐFIZETÉSI DÍJAK:

Egész évre 8 pengő

Félévre 4 pengő

Egyes szám ára 70 fillér.

Ausztóriában 1 schilling

Csehszlovákiában 8 Kč

Romániában 40 lei

Jugoszláviában 12 Dinár

A PHOTO-CLUB ÉS A B. S. E. FOTOSZAKOSZTÁLYÁNAK ÉS A BP.
SZFŐV. VÍZMŰVEK FOTOSZAKOSZTÁLYÁNAK HIVATALOS LAPJA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, IV.,

Ferencz József-rakpart 17

Telefon: 1-825-88

Postatakarékpénztári csekksz. 27627

Ski Heil!

Minden évben néhány hétre sí-túrára szoktam menni, először is a teljes kikapcsolódás céljából, aztán a jó hegyi levegő, no meg a síelés kedvéért. Hogy ne is említsem a fotografálást. Amilyen igazi téli képet idehaza nemigen tudunk csinálni. Ritkán van erre alkalmas hó és ha van, akkor is hétközben. Mire a magunkfajta tisztviselőember vasárnap nekilátna a fényképezésnek, régen elolvadt vagy jéggé fagyott már az első nap még használható, fehér hó.

A rendes fotoszabályok, melyeket amatőr szem előtt szokott tartani ilyen „fehér” kirándulások alkalmával, általában csődöt szoktak mondani. Az első években, sőt még idén is, újabb és újabb meglepetéseket tartogatott számomra a sí-túra és így talán nem úntatom kedves amatőrtársaimat, ha néhány észrevételemet röviden elmondom. Ezek a dolgok természetesen erősen a szubjektivitás zamatával hatnak, de, minthogy magam voltam az események szenvedő alanya, remélem, elnyerem a kedves „bajtársak elnézését.

*

Induláskor, ha a vonatban helyet keresünk magunknak, hogy az előttünk álló éjszakán valahogyan, nem túlságosan kényelmetlenül átvergődjünk, ne lépünk fel a szükségesnél erőlyesebben azok ellen a hölgyek ellen, kik abban a reményben, hogy az utazásnak eme legunalmasabb és legfárasztóbb szakaszát átálthatják, besötétítik a fülkét, lezárják az ajtót és még az

állomáson kényelembe helyezkednek. Kiderülhet ugyanis az éjszaka hosszú órái alatt, mikor már természetesen mi is benn ülünk, hogy először is: a hölgyek 500—600 kilométeres utazás után pont ugyanazon a helyen fognak két hetet tölteni, ugyanabban a szállodában fognak lakni, sőt később a helyszínen immár általános derű közben, a mi asztalunknál kapnak helyet és ezáltal két hétre a sí-barátság bajtársias szálai fűznek össze bennünket, minek következtében ez idő elmúltával mi, az egykori harcos felek sajnálunk egymástól megválni. Másodsor: fotografusnak mindig kell gondolnia arra, hogy modell, staffázs nélkül nincs élet a képben. Hogyan kérhetjük azt az utitársunkat efajta szívességre, kivel már az út elején összevesztünk? — Mondhatná valaki: az ilyesmi oly ritka véletlen, a valószínűség oly csekély, hogy kár emiatt már előre törni a fejünket! Hölgyeim és uraim: **velem megtörtént!**

*

Hogy a mattüvegen, a tükörben látott kép sokszor, majdnem mindig csalóka játékot űz velünk, azt tudjuk. Oly gyönyörű a színes kép, amint azt beállítás közben szemléljük, hogy már előre örülünk a jó fogásnak; de — sajnos — már előhívás után látjuk, hogy a negatív nem egészen olyan, amilyennek elképzeltük és a nagyítás aztán végleg elveszi kedvünket a felvételtől. Ennek lehet oka a színeknek a fehér-fekete-skálán való elhelyezkedése, lehet az ár-

nyékok túlerőtlen vagy túlkemény jelentkezése, a nem megfelelő stb. távlatok. Szóval sok alatomos ellensége van a szegény amatőrnek. Ezt a körülményt soha annyira nem tapasztalhatjuk, mint sí-túra alatt. A hó maga nehéz anyag. Napfény nélkül üres, fehér semmi; a pozitív képen úgy festenek a síelő alakok, mintha fehér papírlapra ragasztottunk volna fel fekete papírból kivágott figurákat. Igaz, hogy a hó fehérsége kissé javítja a helyzetet, de kifogástalan képet borús időben készített felvételtől ne várjunk. Ez a szabály áll természetesen hóval borított fákra is. Az ágakon fekvő hó felső vonala egybefolyik a háttérrel és a meseszerű szépségből unalmas, lapos, minden anyagszerűséget nélkülöző kép lesz. Még ha van is napsütés, akkor is előfordul sokszor, hogy csalódunk. Igazán erőteljesen kirajzolt árnyékokat csak teljesen tiszta napsütés ad. Ha a legcsekélyebb, fátyolszerű felhőfoszlány vonul el a nap előtt, már nem élesek és mélyek az árnyékok, még sárga szűrővel sem tudjuk őket kellően érzékelteni, így pedig a téli kép megint, akár csak borús időben, nem ér semmit, mert nincs benne élet és a hó nem anyagszerű.

*

De ha aztán olyan napra ébredünk, mikor a fák ágai roskadoznak a hótól és teljesen tiszta, mélykék az ég: ne sajnáljuk az anyagot! Addig fényképezzünk, míg csak lehet, reggeltől-estig. Ily nap ugyanis nagyon ritka. Eddig összesen 50 napot töltöttem az Alpeseben és csak egyetlen egy volt közöttük ilyen. Ki is használtam alaposan. Készítettem aznap vagy 100–150 felvételt. Hogy az ilyen lehetőség miért oly ritka, annak igen egyszerű a magyarázata. Havazás után rendszerint erős szél következik és a fák díszét leviszi. Másrészt a magaslati nap heve már első nap leolvastja az ágakról a havat és így, még szélcsend esetében is, legfeljebb egy napig tart a csoda.

*

A sárgaszűrővel is de megjártam egyszer. Rendezgetés, magyarázgatás közben levertem az objektívről a napellenzővel együtt. Beleesett a hóba. Felvettem (örültem, hogy a mély hóban egyáltalán meg tudtam találni!), zsebkendőmmel alaposan megtörülgettem és visszahelyeztem az objektívre, majd tovább készítettem a felvételeket. Mikor tekercsváltásra került a sor, észrevettem, hogy a sárgaszűrőt egészen be-

futotta a pára. Persze, annyira nem tudtam megtörülgetni, hogy százszázalékig száraz legyen, a nap melege elpárologtatta a még rajta levő nedvességet és az aztán lecsapódott. Előre keresztet vettem a felvételekre és tényleg, annyira „lágyszerűek” lettek, hogy el kellett őket dobnom. Azóta, ha ilyesmi történik velem, le-törés után nem helyezem azonnal vissza a szűrőt, hanem a nap felé fordítva, teljesen megszáritom.

*

A magasból néhány nagyon „tudó” síelő száguld felém, amolyan „Kanone”, ahogy az osztrákok a kitűnő síelőket nevezik. Csak úgy porzik utánuk a hó. Beállok, a kellő pillanatban elsütöm a zárt, gondolom, ez jó felvétel lesz. Eredmény: a síelők jól látszanak ugyan, mögöttük a porhó is, de mintha csak sík mezőn, kényelmesen csúsznának felém! Szó sincsen itt 80 kilométeres tempóról és meredek lejtőről. Persze, az optikai tengely párhuzamos volt a lejtővel, ennek következtében a kislátószögű gép nem bírja a magassági különbségeket érzékelteni. Megkísérlem ugyanezt oldalról. Akkor meg túlgyors az iram. Ehhez már 1/1000 mp-es redőnyzár kell. Őt-hat méterről fotografálva csődöt mond a Compuzár is! Amatőr legyen a sítalpán, aki itt megállja a helyét!

*

Borús időben, csendesen szállingozó hó-pelyhek nem sok jót ígérő társaságában indulunk útnak. Gépet azért vittem magammal, mit lehet tudni, talán egy-két jó zsánerkép akad. Még az első óra leforgása előtt oszladozni kezdenek a felhők, majd kisüt a nap és itt állok azzal az egyetlen egy filmtekerccsel, amelyik a gépben van! És még hozzá már van is rajta vagy 5 felvétel. Azóta akár szép idő van, akár a legszörnyűbb hóvihar, hátizsákom egyik zsebében mindig benn van az „eisener Vorrat”, mint a háborúban a három konzerv: néhány filmtekerccs.

*

A hó szeszélyes elhelyezkedése gyakran nyújt alkalmat jóelőterű táj- vagy zsánerfelvétel készítésére. Kacsaringós árok kanyarodott le a hegyoldalban, pompás vetett és önárnyékok kék árnyalatai osztották a képsíkot s amellet a napfényérte árokpart erős reflexe az önárnyékban levő oldal rétegezett havát világos sávokkal látat el. No ez igen szép lenne, dehát staffázs nélkül mit ér? Mire való azonban a kéznél levő

feleség? Tessék beállni. Igen ám, de egyenesen belemenni az árokba nem lehet, mert akkor elrontjuk az előteret. Meg kell alulról kerülni ezt a bizonyos árokrészt, át kell gázolni bokrokon, kétméteres hógödrökön. Ez eltart vagy negyedórát (közben akad egy-két felvétel, mert csak nincs lelkem hozzá, hogy egy elsüllyedést vagy bukást meg ne örökítsek!), a vége az, hogy mire a staffázs lihegve és kimerülve megérkezik a körút után arra a helyre, melyet megmutattunk, már más a nap állása és az eredetileg tervezett felvételt már nem tudjuk megcsinálni. Most már nyugodtan „elronthatja” az előteret és a közöttünk levő háromlépéses távolságot egy pillanat alatt átlépve alaposan hátbavág: hát ezért kellett nekem annyit kínlódnom, hogy még csak meg se csinálod a felvételt?! Tehát vigyázat, ne sokat gondolkozzunk, próbálgassunk, mert a kép ilyenkor ötpercenként változik! Mindenesetre azonban ajánlatos, ha mégis lecsúsznánk a felvételtől, vagy „vak”-felvételt csinálni (talán nem veszi az asszony észre!) vagy idejében odébbállni!

*

Ilyen helyeken mindig akad jóvágású leány vagy asszony, no meg sí-oktató, kinek napbarnította arca, villogó foga jó témául kínálkozik. Az amatőr sose legyen szemérmes vagy túlszerű. Lesből is készíthetünk felvételt, de meg is kérdezhetjük a kiszemelt modellt, hogy nincs-e kifogása az ellen, hogy lefotografáljuk. Még sohasem felelte nekem (sí-túrán! Hajóúton már megtörtént, de csak egyszer!), senki, hogy nem kérem, inkább nem! Sőt, örültek neki, különösen akkor, mikor megmondtam, hogy természetsszerűleg küldek kópiát, csak a címet kell megadni. De aztán el is kell ám küldeni a képet! Az ilyen apró szívességgel önmagunknak és ismeretlen amatőr társainknak teszünk szolgálatot, viszont, ha nem vagyunk előzékenyek és csak kihasználjuk a modellt, aztán odébbállunk, az máskor sem nekünk, sem társainknak nem fog kötélni állni.

*

Tanuló, különösen kezdő síelőket bukásközben lefényképezni csak akkor tanácsos, ha nem veszik észre a merényletet. Nagyon szegénylősek és szinte sértésnek vagy csúfolódásnak veszik a megörökítést, pedig a szegény amatőr csak valódi „schnappschuss”-t akar csinálni. Valami megmagyarázhatatlan komikum van a bukásban, az embert önkénytelenül és akaratlanul is mosolygásra készíti. A kezdő síelő

csak annyit lát, hogy nevetnek rajta és nem örül, ha ilyen helyzetben lefotografálják. A kész képen már saját maga is mosolyog, de ha a mély hóba belesüppedve felállás céljából a legkülönbélebb, kukac-szerű mozdulatokat végzi és észreveszi, hogy jelenleg biztos talpon álló tarsa rászegezi gépének kárörvendő módon csillogó objektívjét, a legtöbb esetben abbahagyja a talpraállási kísérleteket és hangosan tiltakozik vagy legalább is még jobban belebújik a hóba, csakhogy ne lehessen a képen ráismerni. Jellemző, hogy minél jobban tud valaki síelni, annál kevésbé szégyenli a bukást.

*

Eleinte csak akkor vettem elő Rolleiflexemet tokjából, ha felvételre került a sor. Rájöttem azonban, hogy így gyakran elszalasztok jó alkalmakat és azért síelés közben is nyakamban hordtam. Egyszer aztán egy meredekebb lejtő alján felcsapódott a gép és alaposan megütött az államon. Azóta keskeny szíjjal magamhoz szíjjaztam a masinát és így nem is történt többé semmi baj.

Még idehaza egész csomó gondolatot véltem túráim alatt megvalósítani, azonban odakint még felére sem került sor. Azon a helyen, melyet tavaly többméteres hó borított, most csupasz szikla meredezett felém, egy lejtős út mellé házat építettek, pedig két éve igen jó felvételt tudtam ott csinálni és a negatívot abban a reményben, hogy újra megcsinálom a képet, eladtam. Ilyenkor csak a gyors elhatározások embere boldogul. Ha jó dolgot látunk, nem szabad soká tanakodni, meg kell a felvételt csinálni. Esetleg többször is! A világítás folyton változik, a terep nem állandó, a modellek rövid ideig tartózkodnak egy helyen, néha napokig esik a hó és ha ki akarjuk várni, míg minden tényező a legideálisabb alakban párosul, többnyire elszalasztjuk az aránylag legmegfelelőbb alkalmat. Magunkévá kell tennünk a cserkészek jelszavát és állandóan résen kell lennünk, mert nagyon gyakran csak néhány másodpercig áll egy-egy téma rendelkezésünkre és soha többé vissza nem tér.

Csörgeő Tibor dr.

Olvassátok a „FOTO”-t!

„Szakszerűen . . .”

Vasárnap. Fotókirándulásra még alkalmatlan az idő. A tél már elmúlt, de a tavasz még nem köszöntött be. Az amatőr ballag az utcákon, céltalanul, — sétál. Megnézi a kirakatokat, hiszen ráérő ideje van. Természetesen főképpen a fotókirakatokat. Köznapon sietős az útja, de vasárnap, az más. Vasárnap a magunkéi vagyunk, mindent apróra szemügyre vehetünk. Latolgatjuk mi kellene, mi felelne meg a legjobban. Az üzletajtón rács, a rács belső oldalán bedobó réssel ellátott láda éktelenkedik, rajta felírás: „Felvételeit ide dobja be, 24 órán belül szakszerűen kidolgozzuk.” **Szakszerűen!** Az amatőr önkéntelenül gondolkodóba esik, hogy voltaképpen mit is jelentsen itt a „szakszerűen” szó? Hiszen az amatőr nem szakember. Ő művész. Már persze az, aki. Aki pedig nem az, az amatőr. Eszerint vagy amatőr- vagy művész-teljesítményt végez, de sem az egyik, sem a másik esetben szak- vagy ipari munkát.

A kiállítások világszerte amatőr-fotóművészetet hirdetnek és terjesztenek. És méltán. Amit a kiállításokon látunk, az egészen más valami, mint a „szak” vagy az ipar. Nem szakmunka, nem ipari, hanem állítólag művészet. Művészet a felfogástól, az átértéktől, az ihlettől a teljes befejezésig. Művészet, amiben nem csak a technikai készség virtuozitása, hanem lélek is van. Egészen más mint az ipar, sőt épp az a bizonyos valami, amit az iparban nem találhatunk.

Az ipar nem az amatőré és a művészet nem lehet az iparé. Mások a célok és az adottságok az egyik oldalon, mások a másikon. Az amatőr-fotóművész nem végez és nem is akar szakmunkát végezni. Neki más a célja, más a törekvése, más a hivatottsága. Nem hivatása: hivatottsága. Tőle mást várunk, nem ipart, nem szakmunkát, hanem **művészetet**.

A kiállítások anyaga beszámoló. Beszámolója egy-egy ország vagy nemzet amatőr-fotóművészeinek művészi teljesítményeiről. Ezeket a legmagasabb teljesítményeket az amatőrök a maguk művészi érzéséből, a maguk lelkéből hozzák ki. **Ihlettől és nem rendelésre.** Hol itt a „szakszerűség?” Az amatőrnek nem szakszerű munkára van szüksége, hanem művészetre. Ezt pedig sehol sem kaphatja meg. Talán még a másik művésztől sem, mert a fotóművészet teljesítménye egyéni, az egyéniség bélyege van a fotóművészamatőr minden művén. Az ipar, a szakszerűség uniformizál. A művészet nem ismer egyenruhát; önálló és egyéni. Két különálló világ közös mérőegységek nélkül. Az ipar kötött, a művészet szabad, még a törvény értelmében is.

Az amatőr nem végez, nem is akar „szak”-munkát végezni. Az ipar legyen az iparé, a művészet pedig — és pedig osztatlanul — az amatőré.

Kósa József.

Az ember néha elgondolkozik . . .

VII.

Vessük föl egyszer egy társaságban azt a kérdést, hogy mi az a „szép”?

A társaság egy része bizonyára így felel majd:

— Ez nagyon komoly, — (még szép, ha nem azt mondják: „nagyon unalmas”), — téma. Beszéljünk inkább másról!

De talán mégis lesznek egyesek, akik hajlandók, hogy belemenjenek a kérdésbe. Ezeknek legtöbbször valószínűleg azzal az iskolában tanul definícióval fog válaszolni, hogy: „Szép az, ami érdek nélkül tetszik”; Vagy

más szavakkal: „A szép: közvetlen hatású, érdeknélküli szemlélet.”

Nem tartom magamat sem hivatottnak, sem jogosultnak, hogy Kant-ot, aki tudtommal ezt így megállapította, — kritizáljam, — mégis úgy gondolom, hogy ha valami egyszer már tetszik, ebben önként értetődőleg benne van valami érdek is. Bármennyire akarja ezt a bölcsélet kikapcsolni. Ez a szétválasztás elvben talán elképzelhető, csakhogy az ember a gyakorlatban nem igen tud felemelkedni erre a magaslatra. Nem kell, hogy az az érdek éppen fizikai érdek legyen, — például: bírvagy, — lehet

lelki érdek is. Ha egyéb nem: az a vágyakozás, hogy azt a bizonyos valamit nézzem, benne gyönyörködjem és ezáltal valami jó-érzés töltőn el.

Lássuk csak, hogyan határozták meg a „szép” fogalmát a régebbi bölcselők és esztétikusok?

Aristoteles szerint a szépség az egymástól különböző részek összehangzatos egyesülése. Értelmileg ugyanezt fejezi ki, csakhogy más szavakkal és több-kevesebb bőbeszédűséggel, — Plátó és Cicero.

Legrövidebben felel a kérdésre Dante. Egyetlen szóval. A szépség:



Miss Ada Mae Sandley:
AKT.

Barry Jenő:
NAPFÜRDŐ.

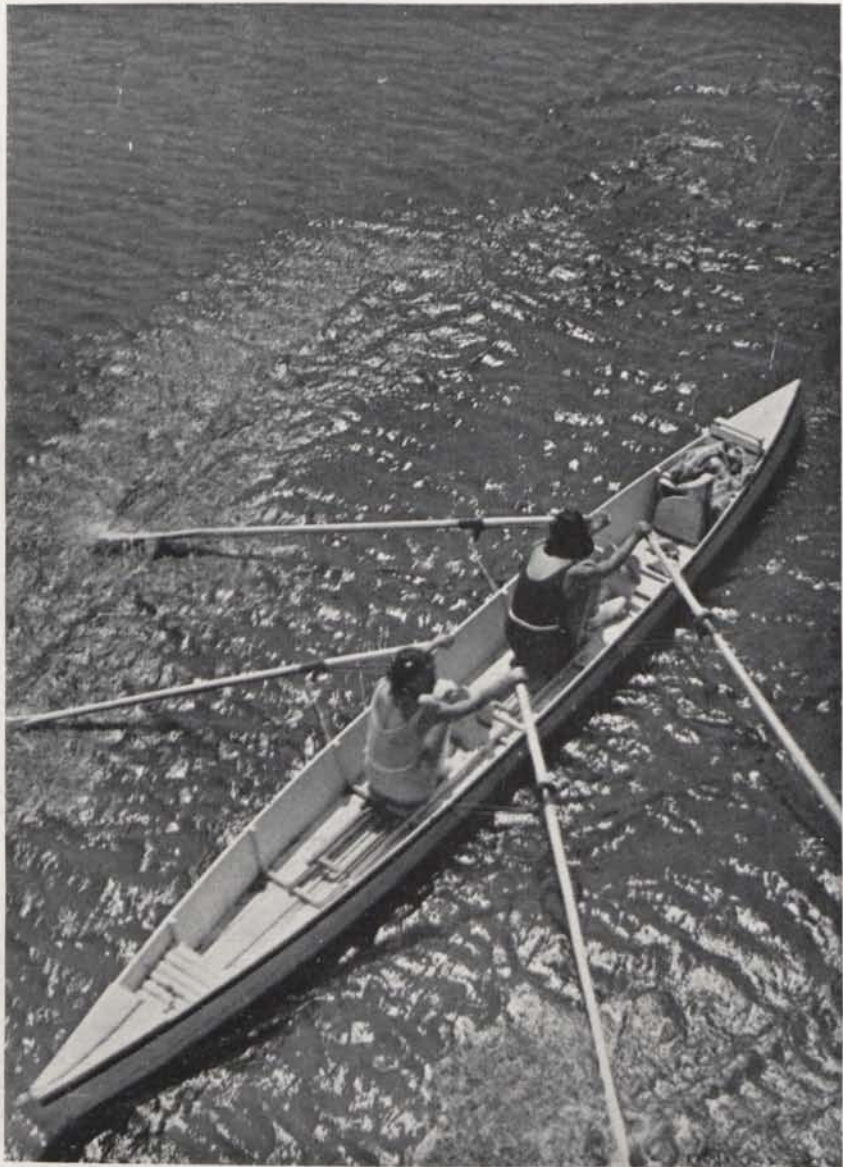




Dr. Csörgeő Tibor:
TAVASZI SÉTA.

Dulovits Jenő:
A KIS KORMÁNYOS.





Br. Kaas Albert:
PÁREVEZŐS.



Palovich Sári:
TEREPLOVAGLÁS.



Aszmann Ferenc:
TAVASZ.



Ghyczy-Udránszky László:
A KEDVENC.

harmónia. Tulajdonképpen ez sem más, mint amit Aristoteles mond.

És ugyancsak ilyenforma definíciót ad a szépségről Agnolo Firenzuola, a XVI. század egyik legdivatosabb humanista írója is, aki „A női szépségről” írt munkájában Dante szavait ekként transponálja:

— A szépség semi más, mint egy tökéletes akkord. A Természet hihetetlen bőkezűséggel alkot egymástól különböző alakokat, arányokat, vonalakat, színeket. Ezeknek szerencsés összekapcsolódásából keletkezik azután az úgynevezett „szép”.

A „szép” fogalmának definíciója tehát a századok folyamán tartalmilag nem nagyon változott, — legfeljebb csak a kifejezések másféleségében van eltérés.

És hogyan van mégis, hogy talán semmi sem ment át ezen a világon olyan kiabáló eltéréseket mutató változásokon, mint az embereknek a „szép”-ről alkotott elképzelése vagy eszménye?

Legmeggyőzőbb példákkal szolgálhatnak erre azok az alkotások, amelyeket a különböző korok képzőművészei teremtettek, — akik, — igen természetesen, — mindnyájan azon igyekeztek, hogy valami „szép”-et produkáljanak.

Pedig ezek az alkotások nem az illető művészek egyéni ízlésének a visszaadásai! A művészet mindig az akkori idők közfelfogásának, irányza-

tának, erkölcsének, — egész lelkületének a leghívebb visszatükröződése.

A „szép” definíciója nem változott. Egy és ugyanaz volt és maradt a századokon át. Csupán a definíció értelmezése alakult át időszakonként és pedig meglehetősen rövid időszakonként.

Igy van ez ma is. Sőt legújabbban ezek a változások szinte rohamos gyorsasággal követik egymást. A „szép” ma kinek-kinek másban jelentkezik. Kiki másban keresi, másban látja és másként látja. És lehet, hogy a saját szempontjából mindenkinek igaza van.

Kifelé azonban az egész, — Isten tudja, — valami ideges nyugtalanság, kapkodás, türelmetlenség, meg nem ülepedettség hatását kelti. Mint ahogyan az is!

Azelőtt, ha egy-egy kimagasló egyéniség iskolát alapított, tanítványai az ő nyomdokain haladva azon igyekeztek, hogy a mesterük által beléjük plántált tudást és képességet tökéletesítsék és hogy maguk is majdan mesterekké válva, azt új és új tanítványokba plántálják tovább.

A mai tanítvány, mire arra kerül a sor, hogy maga is mesterré legyen és új követőket csoportosítson maga köré, már régen szakított egykori mesterének irányával és új csapáson, új elgondolások felé halad.

Látjuk ezt a művészetek minden ágazatában. És látjuk ezt a fotográfálásban is.

Azt szokták mondani erre: ez a haladás. Ez: a verseny, amely nélkül fejlődés el sem képzelhető.

Igaz! Elismerem! Sőt magam is hiszem és vallom! Hiszen különösen a mai világban, amelynek főbb jellegzettsége a sietés, — megmerevedni nem lehet. Aki ma az élet nagy versenyfutásában megáll, — ha csak egy percre is, — már el van veszve. A mögötte törtetve rohanók legázolják.

Mondom: én ezt megértem, sőt természetesnek is találok. És azon sem fáj a fejem, hogy ez a mai túlhajtott hajszá csödbe jut. Az lehet, hogy kifárasztja, talán meg is koptatja a tehetségeket, de eddig is mindig sikerült egy-egy felvetődött új tehetségnek valami új dologgal előállni. A versenyzők ezután is minden biztonnyal ki fognak találni valami újat és még újabbat, hogy versenytársaikat túlszárnyalják.

Bennem csak az támaszt szomorú gondolatokat, hogy közben veszendőbe megy a tulajdonképpeni cél: a „szép”.

A mai versenyzők között csak kevés az, aki a „szép” után fut. Legtöbbje csak „új”-at akar produkálni. Nem a „szép”-et keresik, de erőnkerejével **csak** az „új”-at.

Pedig a cél, az eszmény talán mégis a „szép”-re való törekvés lenne, — új, — vagy akár a legújabb, — úton.

→

Foto-tanácsok

A „Foto” szerkesztősége olvasóinak és bártaínak ma már igen nagy táborával szoros bártaí viszonyban van. Nap-nap után érkeznek hozzánk tervek, kérelmek, melyek mind a „Foto” terjedelmesebbé és tökéletesebbé tételére irányulnak. Minden tanácsot, kívánságot fontolóra veszünk és általános óhajnak teszünk most is eleget, amikor ezzel a rovattal újabb cikksorozatot indítunk meg. Ez az óhaj az volt, hogy foglalkozzék a „Foto” a kezdőkkel is, még pedig lehetőleg kimerítően és alaposan, pl. egy „Kezdők iskolája” című cikksorozatban.

De evvel a címmel egy kis baj van! Még pedig az, hogy a — mondjuk — tizedik cikk megszívlelése után a **kezdő** már haladó, sőt ráter-

mettséggel és egy kis szerencsével, talán már **prominens** lesz és így igazán nem vehetném tőle rossz néven, ha a további cikkeket már el sem olvasná. Állapodjunk meg tehát abban, — legyen a cikksorozat címe: „**Foto-tanácsok**”. A lényeg megmarad, csak a cím változik.

Amikor a gyanútlan és gondtalan sétálót útjában a fotókereskedő ragyogó tükörablakos kirakata megállítja és szeme az ízléssel elhelyezett legújabb fotógépcsodákra téved, mellettük látja az azokkal felvett parányi képeket és ezeknek legalább húszszoros tükörfényes nagyítását, felébred benne az érdeklődés és a vágy, milyen jó is lenne, ha közelgő szabadsága alatt ő is produkálhatna ilyesmit. Miért is ne? Hiszen itt

van a lehetőség, csak gépet kell venni. Már indul is az ajtó felé, de egyszerre megtorpan. Újból szemügyre veszi a krómozott gépcsodát. Tetszetős, kívánatos, a zsebben kényelmesen elfér. Eltűnődik a sok csavaron, emeltyűn, tárcsán, a színes gombokon, a kémlelő lyukon, a lencsén, melynek peremén számára érthetetlen számok sorozatát látja és — egyszerre páni félelem fogja el. Vajjon, hogy is tudna ezzel a komplikált műszerrel bánni, mikor őt nem technikuskak nevelték. Legalább ne lenne ott a háttérben a gépnek az a másfélméteres sematikus ábrája, amelyen minden csavarról, gombról, tárcsáról, emeltyűről, számról vonalak futnak a szélrózsa minden irányában, a kép szélei felé. És mindennek olyan rejtélyes, érthetetlen és megmagyarázhatatlan neve és jelentősége van! De a vágó, az emberben szunnyadó szenvedély győz és a töprengő máris a kereskedő előtt áll.

Amikor valaki már ideig jutott, megtette az első, de rendszerint visszavonhatatlan lépést. Akkor már fotoamatőr. És itt önkéntelenül felmerül az a kérdés: mi is voltaképpen az az amatőr-fotografálás? Őszinte, egyenes választ fogunk adni. Szórakozás, játék, szenvedély, — még pedig ebben a sorrendben. Már pedig, ha valaki szórakozni, vagy játszani akar, ehhez nem hosszú és fáradságos tanulás útján, hanem könnyen „megerőltetés nélkül kíván eljutni. Minden foto-tankönyvnek eredendő bűne az elméleti túltengés. Az amatőr nem szobatudós akar lenni, neki mindegy, hogy a lencse milyen optikai törvény szerint rajzol élesen, a fontos az, hogy jó legyen. Megkíséreljük tehát a nehéz és úntató elméletet elhagyni.

Térjünk vissza ahhoz a megállapításunkhoz, hogy ha valaki fényképezni akar, akkor első dolga **jó gépet** venni. Szakítsunk végre azzal az elavult és helytelen gondolkodással, hogy kezdőnek jó valamilyen tanuló gép is. Dehogy jól! A gép nem valakinek kezdő, vagy haladó voltához, hanem zsebbeli készségéhez igazodik. Az olcsó gép többé-kevésbé kidobott pénz és gyors kiábrándulás kútforrása; előbb-utóbb mindenki rá fog jönni arra az örök igazságra, hogy olcsó húsnak híg a leve. Ha feltesszük a jövőbeli szépreményű amatőrnek a kérdést, mit szeretne fotografálni, vagy nem tud hirtelen választ adni, vagy feltalálja magát és azt a választ adja, hogy mindent. Mindent pedig csak jó géppel lehet fotografálni.

Foglalkozzunk tehát kizárólag a mai igényeknek mindenben megfelelő gépekkel. Tekintettel

pedig arra, hogy a mai modern gépek majdnem kivétel nélkül tekercs film használatára készülnek, a gépeket csak a képnagyság és a szerkezetbeli rendszer szempontjából vesszük vizsgálata alá.

Ma tulajdonképpen már csak háromféle **képnagyság** jön számításba. A nagy méret, 6×9 cm, a közép méret, 6×6 , vagy 4.5×6 cm és végül a kis méret, 24×36 mm. Ezek között kell tehát választanunk. Bármelyik jól! Minél kisebb a képméret, annál kisebb a gép, annál kényelmesebben hordozható és ami a fő, annál észrevétlenebbül fényképezhetünk, de természetesen annál fokozottabb figyelmet igényel a gép használata. Hogy miért, azt később fogjuk látni.

A **rendszer**et illetően ma kétféle típus versenyez egymással. Az egyik a multból áthozott, de méreteiben a mai viszonyokhoz alkalmazkodó **tükörreflex** gép, a másik a **távolságmérővel** felszerelt gépek típusa. A tükörreflex gépeknél a filmre kerülő képet a fényaknában elhelyezett homályos üvegre vetítve látjuk eredeti színekben. A színpompa gyakran megtévesztő, mert mi a látott képet csak annak fehér és fekete árnyalataiban adhatjuk vissza. Függetlenülünk kell tehát magunkat a színektől és érdeklődésünket kizárólag a fényhatásokra kell összpontosítanunk. A képszerűség megítélése szempontjából ez a rendszer kétségtelenül nagyon előnyös, mert a képet megfelelő nagyságban látjuk és művészi érzékünk, ízlésünk választ ad arra, hogy a téma arról a pontról, ahol állunk és úgy, ahogyan azt onnan látjuk, egyáltalán érdemes-e a felvételre.

A beépített távolságmérővel felszerelt gépeknek két fajtája van, aszerint, hogy optikájuk cserélhető-e, vagy nem. A cserélhető optikával felszerelt gépek (Leica, Contax stb.) a mai kor legmodernebb és legtökéletesebb gépei. A távolságmérővel felszerelt gépeknél a lencsével szervesen kapcsolt távolságmérő és élességbeállítást automatikusan szabályozza. Miközben a témát a kémlelő lyukon át állandóan figyeljük, mutatóujjunkkal egy kis tárcsát forgatunk, ezzel mozgó témát is állandóan élesen tarthatunk és a legalkalmasabb pillanatban rögzíthetünk a filmre.

A fényképezés tulajdonképpen 3 műveletből áll. Az első és egyben legfontosabb rész a gépnek a filmkockára való rögzítése: **a felvétel**. A második a bizonyos technikai pedantériát igénylő, de — hála az előhívó-tankoknak — ma már alapjában véve egyszerű és kényelmes mű-

velet: a film **előhívása**, — és végül harmadik: a filmről való **másolás**, illetve **nagyítás**.

Rohamléptekkel haladunk előre, oly gyorsan, hogy a százhuszas tempó megállásra kényszerít. A gépek ismertetésénél hallottunk az automatikusan működő távolság-méréssel kapcsolatban a képnek **élesre állításáról**. Mi legyen ez? Hiszen gépünk előtt ott van a lencse, ez az optikai műszer, az mindent meglát, mindent elvégez. A dolog azonban nem ilyen egyszerű. Sem szemünk, sem lencsénk nem lát mindent egyformán élesnek. Hogy ezt jobban megértsük, vegyünk egy nagyon egyszerű kísérletet. Mindannyiunk szeme előtt volt már színházi, vagy prizmás látcső. Mi volt a tapasztalatunk? Az, hogy bizonyos távolságból szemlélve valamely tárgyat, azt csak akkor láttuk tisztán, élesen, ha a látcsövet az arra való szerkezettel élesre állítottuk be. Tapasztalhattuk továbbá azt is, hogy az így élesre beállított tárgytól a bizonyos távolságon belül, vagy kívül eső többi tárgyat is élesen láttuk. Ezeknél még közelebb, vagy még távolabb eső tárgyak mindjobban elmosódtak. Azt a bizonyos távolságot, amelyen belül a tárgyak tisztán láthatók, **mélység-élességnek** nevezzük. A látás műveletét a szem állandó, tudat alatti alkalmazkodó képességével végzi, mert a szem él és rugalmas; az optika azonban merev. A gondolkodó ember tudja, hogy a szem csak azt látja tisztán, élesen, amihez az optikai törvényei szerint igazodott, a többi tárgy csak homályosan jelenik meg a szem előtt. Látásunkat ez az elmosódottság nem zavarja, de másként áll a dolog az optikai műszer által adott képnél. Amikor azt a képet, amelyet a lencse a homályos üvegre vetít, lerögzítjük, arra is ügyelnünk kell, hogy a főtémánál közelebb vagy távolabb eső tárgyak se mutassanak bántó élettenségeit. De az sem lenne helyes, ha a kép az előtértől a végtelenig egyformán éles lenne, mert ezáltal a kép elvesztené távlati hatását. Itt tehát megalkuvásra van szükség. A főtéma, amelyet a képen hangsúlyozni kívánunk, legyen éles, a többi csak annak kiemelésére szolgáljon.

Ezt a célt szolgálja a mélységélesség, melyet a szükséghez képest csökkenthetünk, vagy növelhetünk, még pedig igen egyszerű művelettel.

Gépünk lencsájének peremén forgatható korongot látunk, sok, látszólag önkényesen megválasztott számmal. Ezek a számok jelentik az objektív nyílásának azt a nagyságát, amelyen keresztül a fény a negatív anyagra esik. Minél nagyobb ez a nyílás, annál kisebb az a távolság, amelyen belül a tárgyak élesen láthatók. Ha a nyílást a korong forgatásával szűkítjük, a mélységélesség fokozatosan növekedni fog. De ne tévesszük szem elől, hogy: a kisebb szám mindig nagyobb objektív nyílást, a nagyobb szám pedig mindig kisebb objektív nyílást jelent. (Ennek tudományos magyarázatától ezúttal tekintünk el.)

A mai fényrekesz-szabályozókon kétféle számozási rendszert találhatunk. Az egyik a nemzetközi jelölés: 4, 5.6, 8, 11, stb. számok, a másik a német jelölés: 4.5, 6.3, 9, 12, stb. számok. Ha a fényrekeszt egy számmal szűkítjük (pl. 4-ről 5.6-ra, vagy 8-ról 11-re, stb.), akkor a negatívanyagra vetődő fény mennyiségét a felére csökkentettük, és viszont: ha a fényrekeszt egy számmal bővítjük (pl. 8-ról 5.6-re, vagy 5.6-ról 4-re, stb.), akkor a fény mennyiségét a kétszeresére emeltük. Természetes tehát, hogy ezzel a szükséges megvilágítás idejét is vagy a duplájára emeltük, vagy a felére csökkentettük. Például, ha 6.3 nyílás mellett 1/100 másodperc volt a szükséges megvilágítási idő, úgy 4.5 nyílás mellett 1/200 mp-ig, 9 nyílás mellett 1/50 mp-ig kell megvilágítanunk.

A nyílás szűkítésével tehát nem csak a mélységélességet szabályozzuk, hanem egyúttal bizonyos fény mennyiséget is elvonunk és ezzel a megvilágítási időt is befolyásoljuk. A mélységélesség és a fény mennyiség tehát egymással szorosan összefügg. Mindkettőnek a maximuma lenne kívánatos. Mivel azonban, mint láttuk, az egyiknek növelése, a másiknak csökkenésével jár, nyilvánvaló, hogy itt kompromisszumra van szükségünk.

Kósa József

(Folytatjuk.)

Képeinkről

„Korotavasz”: Dr. Csörgeő Tibor. — Szép, hangulatos kép. Nagyon jól megválasztott megvilágítás, amely éppen érinti a háttér öreg falának síkját s így annak egyenetlenségeiben szép árnyékhatást mutat. A két modell a legkedvezőbb pillanatban kapta meg a szerző;

fej-, test- és lábtartásuk teljes mértékben adja vissza a mindenről megfelelő, gondtalan sétálót. Előre veteli árnyékuk jó vonalvezetést ad a főtémához. — Rolleiflex, Tessar 3.8, fényrekesz f: 4.5, Panfilm, 1/25 mp., április, délelőti 10 órákor.

„Napfürdő”: Barry Jenő. — A pesti Dunapart életéből ellesett pillanat, hangulatos felfogásban, helyes képszerkesztéssel, bravuros technikai kivittel. Különösen szép a víz anyagszerűsége és erős csillogásával szemben az alak sötétebb tónusaiban mutatkozó kiegyenlítettég. — Ikonta, 3×4 cm, f:11 nyílás, május hó, délután 5 órakor.

„Tereplovaglás”: Palovich Sári. — A kép a reggeli órákban a lovaglósport örömeit élvező csoportot ábrázol. Ezt a hangulatot szépen érzékelteti, jól megválasztott nyugodt háttérrel, a lovaglók festőien ható elrendeztettségével. A kép egyetlen hibája a képet csaknem szimmetrikusan a középen ketté szelő vízszintes vonal.

„Tavaszi öröm”: Dulovich Jenő. — A balatoni tavaszi levegő illata érezhető a képen. Az első vízi kirándulás öröme hatja át a bájos ifjú leányalakat és sugároz arcáról. Kétségtelenül ez az üde hangulat ragadta meg a szerzőt is képe megalkotásánál. Mesteri szabadtéri portré, a maga minden beállítottság nélküli természetességében.

„A kedvenc”: Ghiczy-Udránszky László. — A kis kutyából és a kislány karjából alkotott vonalvezetés, modern felfogású, átlós képszerkezetet mutat. Jól sikerült a kép megrögzítése is, de kár, hogy a napsütés visszaadása nem oly intenzív, mint ahogyan szabadtéri képeknél el lehet várni. — Rolleiflex 6×6, Tessar 3,8, 1× sárgaszűrő, 1/100 mp., szeptember, déli 12 óra.

P Á L Y Á Z A T

I. NEMZETKOZI WORTHI TÓ-FÉNYKÉPPÁLYÁZAT.

A pályázat feltételei:

- Az I. Nemzetközi Wörthi-tó-fényképpályázaton résztvehet mindenki, aki legalább 3 napot tölt el a Wörthi-tó partvidékén, mégpedig Klagenfurt, Krumpendorf, Pörschach, Töschling, Velden, Maria-Wörth, vagy Reifnitz fürdőhelyeken, esetleg ezeknek közelében.
- Pályázni csak a Wörthi-tó vidékén készült felvételekkel lehet, m. p. tájképekkel, helységi képekkel, továbbá a fürdő- és sportéletet, esetleg ünnepeket ábrázoló képekkel. A képek legkisebb mérete 6×9 cm.
- A benyújtott képek hátlapján fel kell tüntetni:
 - a kép számát,
 - a kép elnevezését,
 - a pályázó pontos állandó lakcímét.
- Ezenkívül minden pályázónak saját aláírásával ellátott képjegyzéket kell benyújtania.
- A jelentkezés határideje 1937 szeptember 30.
- A pályázatokat a „Städtisches Fremdenverkehrsamt, Klagenfurt, Rathaus, Austria” címére kell elküldeni. Részletes felvilágosítást is fenti hivatalnál lehet kapni.
- Díjak:

egy díj	S 200.—	értékben,
3 díj egyenként	S 100.—	„
5 díj	S 50.—	„
10 díj	S 25.—	„
20 díj	S 10.—	„

 Kívánságra a díjakat készpénzben is fel lehet venni. A felsorolt díja-

kon kívül húsz vígaszdíj kerül kiosztásra.

A díjnyertes pályázók legkésőbb 1937. október 31.-ig írásbeli értesítést kapnak. A pályadíjak kiszolgáltatása előtt a pályázóknak a díjnyertes képekről 18×24 cm nagyságú, fényes papíron készült, reprodukcióképes nagyítást kell benyújtaniok.

- A pályázat rendezőinek jogában áll a pályadíjnyertes képeket minden további díjazás nélkül, idegenforgalmi propagandacélokra felhasználni.
- A pályázatra beérkezett képeket portóköltés megtérítése mellett visszaküldjük a pályázóknak.
- A díjakat és képeket 1937. december 31.-ig kell felvenni. Ezen időpont után a pályázóknak minden igénye megszűnik. Elvesztett képekért, vagy képek sérüléseiket szavatosságot nem vállalunk.

FOTOIPAR KÖRÉBŐL

Otto Perutz, München, G. m. b. H. Újdonsága a Perutz Contrast-diapozitív lemez. A Perutz Persenso Feinkornfilm, 4×6.5 cm. Ez a film a Persenso és Feinkorn filmek kiváló tulajdonságait egyesíti. Érzékenysége 16/10 Din., rendkívül finomszemcsés, olyannyira, hogy a nagyítási lehetőségek szinte korlátlanok. A 3×4 és 4×6.5 cm képnagyságú géptulajdonosok számára ez a film nélkülözhetetlen.

Perpantic 16/10 Din. film most már Six 20 (620) fémorsós kivitelben is készül és már a piacra is került.

A Perutz-gyár meglepetésre készült: a Leica, Contax, Retina tulajdonosokat megörvendtetni egy új filmanyag-

gal. Ennek ismertetését a jövő szám-
ben találják meg olvasóink.

Újabb Noris gépek kerültek a piacra. A gépek tekerescsfilme készültek és Steinheil objektívvel vannak felszerelve. Főbb típusok: **Noris 620** 4.5×6 cm méretre, könnyű lapos gép, Steinheil Cassar F. 2.9 optikával Compur S. és Compur Rapid zárral. — **Noris 610.** Képnagyság 4.5×6 cm elegáns masszív kivitelben, Steinheil Cassar F. 3.5 optikával. — **Noris 415.** 6×9 cm képnagyság, de osztott, tehát 1 tekerescs 6×9-es filmre vagy 8 felvétel készíthető 6×9 cm nagyságban, vagy 16 felvétel 4.5×6 cm nagyságban. Optikája Steinheil Actinar F. 4.5, önkioldós Pronto zárral. — **Noris 425.** Képnagyság 6×9 cm. Optikája Steinheil Actinar F. 4.5 vagy Cassar F. 3.8.

A Gebhardt film- és lemezgyár gyártmányai újból megjelentek a magyar piacon. A Gebhardt gyár kb. 50 éves multra tekint vissza, multja garanciát nyújt gyártmányainak jó minőségéről. Két tekerescsfilmről emlékezünk meg ehelyütt. A Gebhardt **Ultra Rekord 16/10 Din.** és **Panchromatikus 18/10 Din.** filmekről, melyeket jó minőségűeknek találtunk. Egyenletesség, finom szemcse különös jellemzői úgy a tekerescsfilmeknek, mint a lemezanyagoknak. A gyár speciális készítménye a „Safety-film” röntgen felvételekhez; ez a filmanyag magas érzékenységgel, tiszta és egyenletesen éles körvonalával mint elsőrendű minőség tűnik ki. A teljesség kedvéért még megemlítjük, hogy a Gebhardt gyár „Graphos” elnevezéssel kiváló diapozitív lemezeket és filmeket is gyárt.

Főszerkesztő: KÓSA JÓZSEF

Felelős szerk.: WANAUS JÓZSEF

Felelős kiadó: HABEKOST JENŐ

1/fj. Kellner Ernő Budapest, V, Csáky-u. 10.

Gevaert



Panchromosa a tavasz filmje

Mielőtt albumot vásárol
nézze meg a

MINDEL albumgyártó cég új

FOTO-ALBUMAIT
Szépek, olcsók, célszerűek.

**BUDAPEST, VI.,
Szív-utca 39/b.**

**TELEFON:
1-271-46.**

Nézzé meg a Belváros
legmodernebb fényké-
pészeti szaküzletét, ahol
rég avult gépét modern gép-
re előnyösen átcserélheti!

„FEHER OPTIKA”

lászter- és fényképezési cikkek szak-
üzlete megnagyobbított helyiségében
nagy felkészültséggel áll igen
tisztelt ügyfelei rendelkezésére

Budapest, IV., Múzeum-kr. 2. T.: 1-421-81.



Hock és Kiss
precíziós műszerészek

**Fényképezőgépek és
töltőtollak**

szakszerű javítása

**Budapest, IV.,
Kossuth Lajos-u. 1**
(Ferenciek bazárában)

Telefon: 1-897-45

Műhelyünk elismert!

Forduljon bizalommal hozzánk!

Nagy fényerejű márkás objektív.

Egyszerű, biztos és könnyű kezelhe-
tőség.

Önműködő számláló szerkezet.

Vázkioldó.

Krómozott kivitel.



Ára:

Xenar: 2.8 objektívvel Compur rapid zárban P	310.-
Tessar: 2.8	350.-
Xenon: 2.0	370.-
Készletléti bőrtok	14.-

A „FOTO“
 díszes
bekötési táblája
 elkészült!

Tartós vászonkötésben,
 dombornyomással,
 a címlapon eredeti fényképpel

Ára: P 2.50

Megrendelhető a kiadóhivatalban
 Budapest, IV., Ferenc József rakpart 17.

Foto cikkek
 frissen és olcsón kaphatók

Buchwald Bernát
 fotoszaküzletében

Budapest VII, Wesselényi-u. 33

Állandóan friss nagyméretű (30×40
 cm. is) brompapirok és lemezek
 kaphatók!

A „FOTO“

1936. évi januári száma
 megvételre kerestetik.

Cím a kiadóhivatalban.

Legolcsóbb bevásárlási forrás!

Amatőr munkák szak-
 szerű kidolgozása
 Modern új gépek és
 csereakciók a legkedve-
 zőbb fizetési feltételek
 mellett

**SZENES
 MÁRTON**
 fotokereskedő

Főüzlet: IV, Károly-körút 16
 Telefon: 1-891-66

Fiókhelyek: VI, Teréz-körút 41
 Telefon: 1-124-71

VI, Teréz-körút 1/c
 Telefon: 1-259-66



**WANAUS
 JÓZSEF**

FÉNYKÉPÉSZETI
 SZAKÜZLET

BUDAPEST, IV., SÜTŐ-U. 2

Deák Ferenc-tér sarok

TELEFON:
 1-813-26

Ezenkívül minden pályázónak sa-
 ját aláírásával ellátott képjegyzé-
 ket kell benyújtania.

- A jelentkezés határideje 1937 szeptember 30.
- A pályázatokat a „Städtisches Fremdenverkehrsamt, Klagenfurt, Rathaus, Austria“ címére kell elküldeni. Részletes felvilágosítást is fenti hivatalnál lehet kapni.
- Díjak:
 egy díj S 200.— értékben,
 3 díj egyenként S 100.—
 5 díj „ S 50.—
 10 díj „ S 25.—
 20 díj „ S 10.—

Kívánságra a díjakat készpénzben is fel lehet venni. A felsorolt díja-

Otto Perutz

Újdonsága a
 tív lemez. A P
 film, 4×6,5 cm
 és Feinkorn fi
 gait egyesíti. E
 rendkívül finor
 hogy a nagyít
 korlátlanok. A
 képnagyságú
 mára ez a film

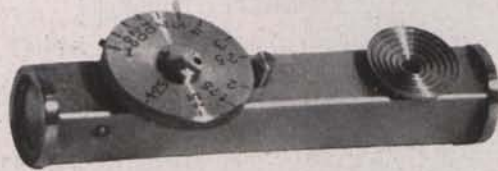
Perpantic 16
 Six 20 (620)

készül és már
 A Perutz-gy
 a Leica, Contax
 megörvendezte

ÚJDONSÁG!

„Gépé“ távolságmérő

Megbízható és olcsó



Kapható minden szaküzletben!



A jó felvétel
alapja:

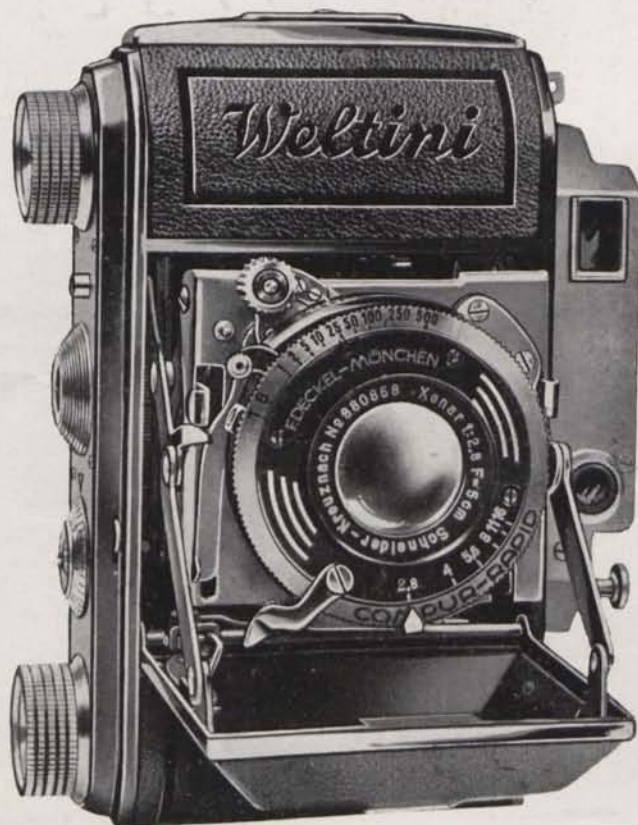
a



fotoanyag



Persenso film
Kósa József felvétele



WELTINI

szilárdan és szépen épített, gyorsan felvételre kész kiskamara 24x36 mm. képméretre.

Objektívvel kapcsolt, keresővel egyesített prizmás távolságmérő.

Nagy fényerejű márkás objektív.

Egyszerű, biztos és könnyű kezelhetőség.

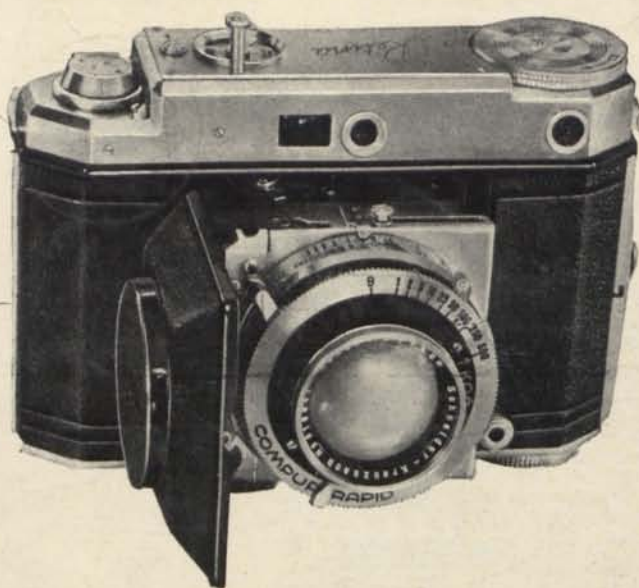
Önműködő számláló szerkezet.

Vázkioldó.

Krómozott kivitel.

Ára :

Xenar : 2.8 objektívvel	Compur rapid zárban	P	310.-
Tessar : 2.8	"	"	350.-
Xenon : 2.0	"	"	370.-
Készletléti bőrtök	"	14.-



Nagyigényűek számára,

akiknek fontos, hogy fényképezőgépük könnyű, nagyteljesítményű és gyorsan kezelhető legyen, megfelelő gép a

KODAK RETINA II.

Egy tekercs filmre 36 felvétel, mely minden kívánt méretre felnagyítható. Nagy fényerejű lencse, kitűnő zár, távcső rendszerű kereső, automatikus filmszámláló és továbbítószervezet.

**Ha utazik,
ha sportol,
ha szereti a természetet,**

ha tudományos munkát folytat, vegye maga mellé a Retinát, értékes társra fog benne találni.
Kodak Retina, a nagyteljesítményű kisfilmes fényképezőgép minden fotoszaküzletben kapható.

Kérje különleges prospektusunkat

**Kodak Limited budapesti fiókja,
Budapest, 4, Postafiók 146.**



**FOTO
SOMMER**
FÉNYKÉPÉSZETI SZAKÜZLET

**MŰVÉSZIES NAGYÍTÁSOK
BUDAPEST, IX.
RÁDAY-U. 2.
gyors, gondos, olcsó
kidolgozás.**

Hatschek Emil

**FOTO
OPTIKA
KINO**

*Andrássy út 13.
Erzsébet körút 38.*

Kérjen árjegyzéket!